

El cos puja enlaire, s'oneja en formes, cercant l'ambigüitat

/ L. M. Garcia Castellar

Una vesprada amb Andreu Alfaro

A l'entorn de l'exposició «El cos humà»

Joan-Vicent ALIAGA

Les sis en punt d'un dilluns qualsevol no és, potser, una hora mítica. Cap relació amb una fita històrica que ens pugui permetre d'omplir pàgines i pàgines esplaïant-nos en minúsculs detalls o en referències cultes. Això no obstant, aquesta hora gaudia d'una especial rellevància per a mi, ja que uns dies abans s'havia concertat una cita amb un artista que, malgrat la possibilitat de trobar-lo prop de València, sempre se m'havia mostrat com a inaccessible. De vegades, la fama allunya més que no acosta.

Quan jo arribava a la galeria, em venien atropellats records de l'exposició memorable a l'antic mercat del Born, a Barcelona, i aquests records, fragmentaris i trencadissos, anaven enfilant-se a poc a poc en un ambient

que no deixava de seduir-me. Era una flaríe quasi barroca —berniniana, en dirien els estetes—, i l'escultura d'Alfaro se m'apareixia dins d'un escenari mogut pels continus zumbzeigs de les fosques teles transparents que encerclaven l'espai interior del mercat.

Quasi dos anys havien passat des del juny de 1983, i l'empremta teatral d'aquella exposició barcelonina s'havia ensenyorit del temps, traspuntant cap a l'espectador els seus trets efímers i, alhora, permanents. Vaig arribar-hi, per fi, i me'l presentaren. No duia el magnetòfon, puix em semblava massa gelat i preferia deixar córrer el sentit de l'entrevista.

Recorreguérem l'exposició de la galeria Theo, de dalt a baix, mentre el diàleg anava creixent i brollaven els temes cars a l'artista.

«Sóc un escultor que no ha volgut seguir els corrents d'avantguarda», diu amb un gest insistent, com desitjant explicitar la seua marcada personalitat. «M'agraden molt Brancusi i Juli González, però sempre he intentat fer el meu propi treball.»

Li pregunte sobre els seus dibuixos, perquè la relació entre l'esbós i l'escultura acabada em sembla crucial per a entendre la poètica peculiar d'un artista. Respon, segur del que diu, que «no es pot parlar d'un reflex immediat del dibuix amb l'escultura», però que ell ha volgut plasmar alguns indicis de com es desenvolupa el seu quefer escultòric.

A poc a poc, sense adonar-nos-en, van sorgint mil i una qüestions entorn dels seus gustos i les seues preferències, s'aferma en la idea que Joan Cardells i Miquel Navarro són, sens dubte, els valors més importants de l'escultura valenciana.

D'ací, saltem a Alemanya, on el seu treball és prou conegut i on poden fruit d'obres seues a l'aire lliure, com a la ciutat de Mainz. Després dels projectes alemanys, vindran les properes exposicions a Barcelona, Madrid, París i Nova York.

Els comentaris i les vicissituds en relació amb el binomi escultura-arquitectura ens ocupen bona estona. Se'n pot concloure que, en general, la ubicació de les seues peces a l'exterior no ha estat massa afortunada.

«Cal considerar l'espai —insisteix Alfaro—, però sense que l'obra escultòrica siga sotmesa a l'exclusiva integració arquitectònica».

En aquesta línia, se sent bastant feliç de l'homenatge retut a Ausiàs March, als Jardins dels Vivers, de València, on la natura entra en afortunada consonància amb els propòsits de l'artista.

De Theo ens traslладem a Cuatro, en un viatge ràpid d'anada i tornada, que no té un altre fi que el contacte íntim amb aquest projecte escultòric que Alfaro ha batejat com *El cos humà*. Un cos forjat en acer inoxidable, d'un gris emotiu, que puja enlaire i s'oneja en formes corbes i diagonals, cercant en aquesta cruïlla de sensibilitats l'evocació de l'ambigüitat.

La vesprada mor i l'ombra reflectida de les escultures en el mur blanc encara és la imatge més melancòlica de la seua poètica.